

s tegyük a másik zsebünkbe, vagy is fordítsuk azt a házi-ipar gyámlolására, mely a krajczárokból forintokat nevelend.

SZABÓ ENDRE.

Közérdekű közlemények.

Erdőőrök szakvizsgálója.

A földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi m. k. minister rendeletéből, az ország különböző vidékein évenként az őszi hónapokban hivatalos erdőőri szakvizsgák tartatnak.

2. §. Ezen-erdőőri szakvizsga letételére bocsátatnak mindazok, kik az elemi népiskolát elvégezték, illetőleg olvasni, írni és a négy közönséges szám-művelet szerint számolni tudnak s ezt, valamint azt, hogy legalább 3 évig szakadatlanul erdészeti gyakorlati szolgálatban állottak, hitelesen igazolni tudják, feddhetlen magaviseletűek és 18-ik életévüket betöltötték. — A vizsgára engedélyt azon megye főispánja ad, melynek székhelyén a vizsga megtartatik.

3. §. A vizsgáló bizottság áll az elnökből és két bizottsági tagból, kiket az országos erdészeti egyesület javaslata és az illető megyei főispán felterjesztése alapján, esetről esetre a földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi minister nevez ki.

4. §. A vizsgálat tárgyát képezi mindaz, mit az erdészeti műszaki segédszolgálat sikeres teljesítésére tudni kell. Ezen korláton belül a vizsgálatra és a tanulónak vezérfonalul ajánlatik Bedő Albert magyar királyi főerdőmesternek „Erdő-Őr vagy az erdészeti alaponálai” című és az országos erdészeti egyesület által pályadíjjal jutalmazott műve.

5. §. A vizsgára jelentkezők a vizsgáló bizottsági elnök kezéhez vizsgálati díj fejében 5 forintot kötelesek lefizetni.

6. §. A vizsgálat szóval és írásban tartandó. Az írásbeli vizsgánál, mely a szóbeli előtt ejtetik meg, az összes jelentkezők a vizsgáló bizottság elnöke által feltett ugyanazon három kérdést felelik meg. — Az írásbeli vizsgálat letételére elegendő, ha az illető 4. §-ban megjelölt szakkönyv alapján tehető kérdésekre kellően megfelel. Az írásbeli vizsgálat tárgya csak olyan kérdés lehet, melynek írásbeli uton való megoldása a gyakorlati erdőőri szolgálatnál előfordul.

7. §. A földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi ministerium nevében és azon vármegye pecsétje alatt, melynek székhelyén a vizsgálat tartatott, a vizsgálatot kiállott egyéneknek bizonyítvány adatik, melyet a vizsgáló bizottság elnöke és annak mindkét tagja ír alá.

8. §. A bizonyítványban kiteendő képességi osztályzatok a következők: kitünően alkalmas, jól alkalmas és kielégítően alkalmas.

9. §. A bizonyítványban kiadandó képességi

A szép zöld rónát körben elzáró, belőle dombos átmenet nélkül, hirtelen égnek meredező, kopasz s repedezett, és hegyezett tetejű óriások, chamaleon módjára kezdék színeiket változtatni, s míg a nyugatiak setében, mintegy haldokolva meredtek a kékes-sárgán elmosódó égnek, a délkeleti láncolat óriási kötengerének (das Steinerne Meer) különben is feltűnő világossága és fakó színe, kezdetben égi tájának felette lebegő lángbitoros színében uszott, s azon arányban fehéredett, a mint a felette lévő ég sötétült. Némán, merengve néztük e tündéri látványt, mignem a hegyhasadékokból kiömlő sötétség s hűvös lég, felöltöink begombolására intett, s kelet felé sóhajtván, lépdeltünk lefelé a toronyból, s a hajdani fejedelmi érsekek pazar fényű terméin át ki és le azon várból, mely hajdan a német császárokkal dacolt, s most még ugyan nem baglyok tanyája, de az alföldi róna után epedő bakák kaszárnyája. Sic transit gloria mundi!

Társaságunk, melyet a roszt időjárás és más czélok elválasztottak, itt ismét összekerülvén, sőt még Iványf Ede, volt s.-a.-ujhelyi gymnasiumi igazgatóval is megszorodván, másnap felhasználva a kiválólag szép időt, a páratlan Berchtesgadenba s a Königsseere mentünk, melyet a világ a legszebb német tónak tart és méltán.

E kirándulás Bajorországba egy napot vesz igénybe, de egy olyat, melyet senki, kinek ez uton az időjárás kedvezett, elveszettnek nem fog tartani, s melynek édes emlékéit örökké meg fogja őrizni. Kevés hely van Európában, melyre a természet különféle ritka szépségeit és csodáit oly mérvben pazarolta volna, mint ezen völgyre. Találunk sok szépet szétszórvva itt-ott, de annyira együtt, mint itt, talán csak Nápolyban.

Salzburgot elhagyva, alig félóra kocsizás után a szép salzburgi rónán egyszerre keskeny hegyszorosba jutunk az Alm folyó partjára, melyet

osztályzatot a bizottság egyetértésben vagy szótöbbséggel állapítja meg.

10. §. A vizsgáló bizottság tagjai ezen működésükért külön díjazásban részesülnek, mi iránt a földm. ipar és kereskedelemügyi m. kir. minister külön rendeletben intézkedik.

11. §. A vizsgálat egész folyamáról jegyzőkönyv vétetik fel, melynek tartalmazni kell a vizsgálat leírását, a vizsgált egyének neveit s az ezek részére a vizsgáló bizottság által adott osztályzatokat, valamint azon osztályzatot, melyet az illető bizonyítványban nyerend. Ezen, a bizottság összes tagjai által aláírt jegyzőkönyv a vizsgáló bizottság elnöke által a földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi ministeriumhoz terjesztendő fel.

12. §. Oly jelölt, ki a vizsgát nem állotta ki, a következő évben, vagy később is a vizsga letételére egyszer még jelentkezhetik, de ha ez alkalommal sem találtatnék kielégítően alkalmasnak, többé vizsgára nem bocsátható.

13. §. A vizsgálat megtartásának helye és ideje a „Budapesti Közlöny” című hivatalos lapban és az országos erdészeti egyesület szakközlönyében, az „Erdészeti lapokban” a vizsgálat megtartásának napja előtt legalább 6 héttel köztudomásra hozatik s azt az illető megyei hatóságok köröztetés útján a községekben is kihirdetetik.

14. §. Az eddig fennállott és ugynevezett alsóbb rendű erdészeti államvizsgáról nyert bizonyítványok a jelen szabályzat értelmében megtartott erdőőri szakvizsgáról nyert bizonyítványokkal egyenlő értékűeknek tekintendők.

Budapesten 1877. június hó 10-én.

TREFORT.

HÉTRŐL-HÉTRE.

(Hír és vegyes rovat.)

Hireink összeállításában nyolcz év lefolyása alatt mindig azon szigorú elvnek hódoltunk: hogy inkább kevés, de való, mint sok, azonban csak mendedőkre épülő, szenacionális híreket traktáljunk lapunk olvasó közönségét. Magántermészetű dolgokat, ha azok nem függtek össze a közérdekkel, rendszeresen agyon hallgattunk; s egy cseppet sem fájt ujságírói szívünknek, ha egy vagy más pikánsabb hiranyagot a fővárosi lapokban láttunk feldolgozva, melyekkel meddő időszakokban bizon mi is felhízlalhattuk volna az éhes hasabokat. Higgadtan mérlegelő eljárásunknak így aztán megvolt azon jó következménye: hogy a már egyszer közzétett dolgokat sohasem kellett visszavonnunk. Az elmondottak már most némileg megmagyarázzák azt: miért hallgattunk eddig egy pár fővárosi lapban oly nagy port fölvert sátoralja-ujhelyi muszka a g i t á c z i ó r ó l is. Hallgattunk róla, mert esalhatlan tényálladékok hiányá-

ezentúl forrásáig a tavig, melyből ered, követni fogunk. Ide érve, eszembe jutott, hogy ezt valóban úgy irhatnám le legrövidebben, mint az adoma a Svájczban utazott deákról mondja, ki bejárva ez országot, annyit irt róla naplójába: „Sok és nagy hegyek” s be is érheted t. olvasóm, ha még azzal toldom meg a deák mondatát, hogy szépek is. Szépségükben s nagyszerűségükben rejltó varázsuk ecsetelésére, de még ennek csak megkísértésére is, az én receptírashoz szokott tollam nagyon gyenge.

Menetünk e keskeny völgyben valóságos népvándorlás volt, mert több boros nap után ez lévén az első szép, a több nap óta erre váró idegenek egész serege özönlötte el az utat. Utközben a kocsisok egyszer pihentetni szokták, de inkább, hogy magok igyanak, mint lovaik kedvéért, melyeket itt úgy, mint sok helyütt nyugaton, zab helyett, kenyérral szoktak abrakolni. A kocsisok ezen megállapodási helyeit, már itt mindenütt felhasználja az iparos kereskedelem, s nincs oly kocsmá, barlang, vizesés, tavi kikötő, hegytető, hol bódéval ne találkoznánk, melyben a fa- és csontfaragványok, csiszolt kövek, tollak és elmaradhatlan photographiák ugyanazon stereotyp alakjait, de mindig ugyanazon áron ne árulnák. Mindenki azt mondja, hogy ő és családja készíti, de egyformaságukról könnyen ráismerhetni gyári eredetükre. S ezek árulói jól számítnak az emberi szív gyengéire. Ritka utas az, ki el ne csábítsa magát, kivált, ha övéi nélkül utazik, hogy azoknak, kiket szeret, legalább valamit ne vigyen e kedves helyekről — s valóban úgy is van vele az ember, hogy e tárgyakkal azon tájak emlékeit is viszi haza, mely azok látása alkalmával mindig meg-megújul, s úgy érzi, ha valakinek innen visz emléket, mintha vele saját kedves emlékeit is ez által megoszthatná.

A mint a félutat elhagytuk, egy kanyaro-

ban, nem volt elég bátorságunk a hazaelenes konspiráció vádját nyitlan, egyik vagy másik ember homlokára sütni, mely nézetünk szerint: a legsúlyosabb vádak közé tartozik, mi embert valaha érhet. Nem tagadjuk, hogy a hír, mely e tengeri kigyó létezéséről hetek óta annyi valószínűséggel beszélt, miniket is megdöbbentett; sőt a népgyűlés alkalmával történt egyes felkiáltások után, magunk is úgy nyilatkoztunk: hogy rothadni kell valaminek Dániában; de kirukkolni azzal: hogy itt egy organizált banda létezik — úgy amint azt az „Egyetértés” tudósítója részletezte — ismétéljük: a muszka hatalom elleni minden szenvedélyes gyűlölségünk daczára sem érezük magunkat jogosultaknak. — A következmények magatartásunk helyességét már idáig is bepróbálták; mert a hatósági befejezett vizsgálatokból egy vonás sem tűnik ki, ami az illetőket csak távolról is kompromittálná. A kihallgatott tanuk, — kik a fáma szerint, egy izben szét is ugrasztották volna a compottot, — szintén mindent megtagadtak, s ép úgy nem látták a titkos barlangot éjjeli látogatóival, mint nem látta Manaszses a szibériai ólombányákat s benne a régen porladó nagy költőt, Petőfi Sándort.

E városunk jó hírnevét pellengérré hurczolt, de szerencsére jó véget ért komédiából még is vonható valami tanúság. Az egyik: hogy unalomból se fessük a falra az ördögöt, a másik pedig: hogy ha mégis léteznének közöttünk ördögök, ne igen izegjenek és mozogjanak, mert ha elüzésükre kevés találna lenni a tömjénfüst, majd elég lesz a paritytyás turibulum.

Beküldetett Betűről betűre aláírom és velem együtt sok száz ember aláírja azon sorokat, melyek a „Zemplén” legközelebbi számában, az itteni rendőrség aluszékonyságáról tesznek tanubizonyosságot. Azonban csalódnék, aki azt hinné: hogy ama szűkkeretű cikkeskébe be volt szorítva mindaz, ami rendőri állapotainkat szelvében-hosszában nyomorúságossá teszi. Igen sok részlet hiányzik még azokból! De ha már a könnyedén odavetett körvonalokból is egyszerre ráismerhetünk a torzalakokra, jele annak: miszerint azok ugyancsak markirozott vonásokkal bírnak az életben, s talán még az olyanforma képiro is találóan adhatná vissza, akinek összes művésze, Petőfiként, egyedül a „korommal irt furcsa figurák” lepingálásában áll. — De nem szándékom ezuttal a minden utcaszarokból kikandikáló rendtelenségek és botrányok körülírására bocsátkozni, hiszen elég érthetően beszélnek azok a nap minden órájában, hanem van egy, ami speczialiter, ünnepek és vasárnapokon botránkozottatja az embereket s különösen azokat, kik az isten házába járnak. Ugyanis köztudomású dolog: hogy a sátoralja-ujhelyi rom. katolikus templomot jobbról-balról nem kevesebb, mint 12 kurta kocsmakörnyezi. E disztelen keret eltávolítása csak akkor válhatik majd lehetővé, ha a kir. kisebb haszonvéte megváltási ügye végleges elintézését nyer a parlamentben. Annyi hatalma azonban most is lehetne a hatóságnak, hogy különösen vasárnapokon, az orrukra koppinthatna e kocsmákban nyakig bepálinkázott s ott vadállati orditások között dözsölő kapczabetyá-

dással hirtelen szélesebb völgy tárul elének, háttérben a hólepte nagy és kis Watzman hegyekkel, melyek előterében különböző színezetű emeleteket képező lejtő legalján, dombokon szétszórvva fekszik az idylli Berchtesgaden. Ez és Reichenhall, Bajorországnak az, mi Ischl és Hallein birodalmunk másik felének, t. i. a sónak forrása. Kevés pontja van ezen hegyes vidéknek, hol az egyes óriások nehézség és fáradság nélkül oly könnyen megközelíthetők lennének, mint a Watzman, melyhez azonnal a legkönnyebb módon a tövire jutunk.

Elhagyva Berchtesgaden, mintegy félóra kocsizás után, nagyon keskeny erdős völgy ölében, a Königsseehez (királyi tóhoz) érünk. Nevét aligha nem fejedelmi nagyszerűségétől veszi. A Königssee szépsége kiválólag vadságában áll. Nem olyan ez, mint a többi nagyhirű európai s különösen svájci, olasz és svéd tavak, melyeket az emberi luxus legbizarrabb styllú palotákkal és mesterséges kunyhókkal és romokkal eldorádóvá varázsolt; ennek szépsége abban áll, hogy partjai olyanok ma is, mint voltak akkor, midőn alakultak. A vadon, mely itt az embert környezi, rengeteg. Függélyes irányu, kopasz, komor sziklák merednek égfelé, néhol lejtősebben, hová madár vagy szélhordta magvakból, évezredek óta a sziklákön tenyésző, mohból képződött sovány földön, egy-egy szál fenye tenyészik gúnyolódva az ember pusztító kezével. Sziklás partjainak csak egy része olyan, hogy a rajta tenyésző erdőhöz, baltával hozzáférhetni. A völgy, melyet e sziklák övedznek, tekervényes, s ez növeli festői szépségét, hogy a viz sima tükre egyszerre nem látható be, de minden kanyarulatnál új meg új öblök tárnak elének. Elvonva a körülöttünk nagyobb és kisebb sajkákon evedző utasok lármájától, mely egyébiránt e nagy tavon, melynek egyik végéről a másikig másfél óráig haladunk, s hol különben is min-

roknak, kik nemcsak az utcán járóban keltnek undort, de éktelen zívajukkal gyakran magát az istentiszteletet is a leggyalázatosabban háborítják meg. N—.

A kegyesrendiek „Nagy Boldogasszony“ napi bucsuját ez idén is kegyelettel ülték meg a város, valamint a közeli falvakból szép számmal egybesereglett hívek. Ilyenkor egy kis-vásár jellegét ölti magára a kolostor környéke mert az istentisztelet végeztével mindenki „bucsufta“ után néz, melyre az otthon maradt gyermekek ugyancsak számítanak. Mennyi, hetek óta ápolat édes remény és vágy fűződik egy ily bucsuról kerül csecsebecséhez? És mennyi ártatlan öröm forrásává válik egykét krajczáros mézes bölcső? Csak az tudhatja, ki hasonló viszonyok között élte át gyermekkorát. — A köztiszteletben álló rend asztalához ez alkalommal is szép számú vendégsereg hívatott meg, osztozva a magyar vendégszeretet patriarkális szivességében, mely bőkezű tud lenni anélkül, hogy pazar és uri, anélkül, hogy feszes volna, s a melyet a mai kor gyermeke már csak hírből ismer, sok más pusztulásnak indult régi jó szokásainkkal együtt.

Piaczunkon rég volt annyi dinynyének kereszteit tök és ugorka, mint az idén. Hanem azért adják, veszik szabadon, rá sem hederítve azon menydörgős miniszteri rendeletre, mely a közegészségügy érdekében közelébb intéztetett a törvényhatóságokhoz. Annyi bizonyos, hogy az e fajta rendeletre kár még a tintát is pazarolni, mert annak még egy komóját sem hajtják itt végre, de szép csendesen eltakarítják a többi száz meg száz halvaszületett Verordnugok mellé, ahol aztán nyugalma valóban örök s nem annyira porai felett leng a béke, mint inkább békéje fölött a por, hol egy, hol pedig két ujnyi vastagságban.

Villámcsapás. F. hó 17-én délután 5 óra tájon erős vihar vonult át városunk fölött, mely alkalommal a villám a kaszinó épületébe csapott, de csak a tető alatti párkányzatot rombolta szét egy darabon. Ezen jelentéktelen kár és a kaszinóban jelenvoltak ijedelmén kívül egyéb bajt nem okozott.

Jégverés. Szombaton délután Talya, Mád, Zombor és Erdő-Bénye szőlőhegyeit, tehát Tokaj-Hegyalja legnevezetesebb bortermő vidékét, a jég majdnem teljesen tönkretette. Zomboron gróf Andrássy Gyula juhaiból igen sokat agyonvert azonkívül madarakat, nyulakat, melyek a vihar elől nem menekülhettek. A jégdarabok némely helyütt tojás nagyságuk voltak s amerre elvonult e vihar, pusztító nyomait mindenütt letárolt szőlők és kukorica földek jelzik.

Tűzvész. Mult pénteken éjjel a t.-terebesi magántulajdont képező gőzmalom minden liszt és élet-nemű készletével együtt porrá égett. A kár több ezer forintra rug.

Halál egy gyufa által. Liszkáról írják lapunknak: miszerint egy ottani lakos pipára akarván gyujtani, az égő foszforból egy szikra keze fejére

denki magába száll, alig vehető észre, siri csend környez bennünket. Még a madár is elvonult innen, s nem zavarja a természet e magasztos templomának csendjét, az ő helyét egy-egy lepke pótolja, mely túlbizakodván szárnyai erejében, vagy talán csalatkozva a vízben visszatükröző képmásának repülése által kétségbeesetten küzd, hogy a part másik oldalára menjen — meghalni. Merengésben, melyre még az által is kényszerítettem, hogy lélekvesztő sajkánkban a felfordulás veszélye miatt még hátra nézni sem volt tanácsos, úgy tüntek fel nekem ezek a gyenge lepkék, mint sok kívándorló, kinek számára szük és meddő lévén hazája, tengeren túlra űzi birvágya, hol sokszor csak ezen lepkék sorsa vár reá!

Öten lévén magyarok együtt, s nem akarván idegek által zavarva lenni, sok más utas példájára, épen 5 utasnak s 2 evedzőnek, kik többnyire izmos karu leányok, való sajkát vettünk a tó behajózására, s csak mikor már bent voltunk a tavon, vettük észre, hogy a mi alkotmányunk nagyon gyenge, s hajósaink is komolyan arra figyelmeztettek, hogy az egyszer elfoglalt helyen meg se mozczanjunk. E jó tanács figyelembe nem vétele csakhamar megmutatta, hogy bizon e csolnakkal nincs mit tréfálni, — s oly sziklák mellett haladva el, melyekre az azon helyen történt szerencsétlenség emléke van bevésve, képzelhetni, hogy társaságunk úgy viselte magát, mintha templomban lett volna, mit nekem annál könnyebb volt képzelni, mert még papot is láttam magam előtt, ki oly szótlanul ült, mintha az oremust mondta volna. Természetemben lévén, hogy vizen bátrabban érzem magamat, mint sok más ember, a minthogy a schaffhauseni zuhatag közepén álló sziklára is, más alkalommal velem atazott barátaim közül, csak én mertem felmenni, fel akartam volna társaimat egy keveset bátorítani, de az bizon sehogy sem ment, s így menet is, jövet is úgy jártunk, mintha a templom catacombáiban

pattant, s megsebezte. Eleinte föl sem vevé a bajt s csak miután fájdalom növekedett, küldött orvosért, a gyógykezelés azonban — a méreg gyors elterjedése folytán — sikertelen maradt. S a szerencsétlen ember másnap nagy kínok között meghalt.

Csarnok.

Laczika.

(Vig-szomorú, igaznak is beillő történet.)

Irta: Farkas Bertalan.

III.

Másnap Jetta leányasszony egyedül látogatott el Pókláb tanár urhoz.

A gyönyörűségét korán reggel irgalmatlanul kirázta a hideg; három dunnát toronyoztak fölé, mégis vaczogott a foga. Jetta mama kétségbeesve vált meg tőle, — de „muszály“ volt: a bizonyítványt csak ki kellett váltani.

A professor ur otthon volt.

Midőn az aggszűz a szobába lépett: Pókláb tanár komoly előékenységgel felállott nagy támlás székéről, kezeit dörzsölve három kimért lépést tett előre, viseltes komót-sipkáját fejéről levéve ballóna alá szoritotta, terjedelmes szemüvegét rezes orráról följebb tolta, parókáján jobb kezével egyet simított s udvariasan kérdé:

— Miben lehetek szolgálataira?

Jetta leányasszony elfújta egy szuszra „a“-tól „z“-ig, hogy ki ésmi ő. — mijaratban van és hogy mit kíván.

Pókláb tanár ur székét mutatott a nem közönséges vendégnek.

— Oh, lelkem professor ur! Nem is tudom, hogy hol kezdjem.

Már ekkor legkevesebb öt perc óta beszélt.

Nagyon de nagyon sajnálom, hogy ezt a szegény fiucska magammal nem hozhattam; de az az átkozott hideglelés úgy összekinozta, de úgy, hogy a legnagyobb ijedtségbe rántotta vérző anyai... azaz: rokon szivemet.

A professor ur fejbólintgatva fejezte ki, hogy mindezt nagyon belátja.

— Már orvost is hívtam hozzá, hármát egyszerre; — tetszik tudni: több szem többet lát. Ily rövid, ily parányi idő alatt úgy megsápadt, úgy elveszett, de úgy a lelkem!... hogy igazán rá sem méltóztatnék ismerni.

Pókláb tanár ur taktusra mondá, hogy; — hüm... hüm...

— Pedig ugye bizony: kár volna érte? Már hogyné az ég szerelméért!...

Az aggszűz kérdőjelként bámulta a professor ur — jó egészségről tanuskodó — arcszínét, — mintegy várva a résztvevő szavakat.

Pókláb tanár ur látván, hogy tisztelt vendége

vándoroltunk volna. No de talán e borzadálynak fogjuk köszönni, hogy a Königssee emléke annál jobban marad lelkünkbe bevésve. A mely élvezet-hez könnyen jutunk, azt könnyen is felejtsük el.

Kiben csak egy kis kedély van, lehetetlen, hogy ne gyönyörködjék mindenben, mi a természetben nagyszerű, mint például a tenger s egy óriási havas; melylyel szemben az egyes tehetetlen ember semmivé törpül. Én is szeretem nézni a nagy hegyet, de Raisz barátom valósággal rajongott érte. Ő reá várt tehát itt a legnagyobb élvezet, midőn egy szikla körül elhaladva, a Watzmann kopár, hóval fedett szürke ormait, mintegy óriás kísértetet, a tóból mereven kiemelkedni láttuk. E látványra csak azt mondom, t. olvasóm, ha fogalmat akarsz róla, menj és nézd meg. Sok utas, ki hűségesen uti kalauza értelmében akarja utját megjárni, pisztolyt hoz ide magával s obligate elsüti, hogy a visszhangot hallhassa. Mi ugyan nem hoztunk magunkkal, de volt elég alkalmunk hallani azt, mit más csolnakokról sütogettek el; s az egyszerű pisztoly durranása az orosz-török háborúra, melyről itt meg is feledkeztünk, emlékeztetett bennünket, mert Widdin és Kalafat közé, a Dunára vitt képzeletünk.

Egyetlen telep van itt a tó közepe táján, a meredek hegyek kötőrmelékét lefordított viz alkotta kis sikon — s ez a St. Bartholomä, hajdan királyi vadászlat, most kocsma és kápolna, hová Sz. Bertalan napján vizen járnak búcsúra s hol visszajövet az utasok többnyire betérnek. De mi büneinket már ez uton is leimádkozva, sőt a félelem purgatoriumán is keresztül menve, nem kötöttünk ki és siettünk mentül előbb szilárdabb alapon nyugvó hordesz-köz felé.

A Königssee végére érve, kiszáll az ember, s mintegy 10 percet gyalogolva, sziklák közt eljut az Oberseehez, a rengeteg vadon és magány ne továbbjához, egy kis kerek tavacska, melyet több ezer ölnyi magas sziklából álló kerek katlan

pauzát szándékozik tartani, megragadta az alkalmat s ilyen kérdést reszkizott meg:

— Kiről méltóztatik beszélni?...

Jetta leányasszony nagyot bámult, de csakhamar észrevette, hogy bakot lött; hiszen a gyönyörűség nevének még nem is említette.

— Nemes Kóka Mihály egyetlen fiúóda: Kóka Laczikáról, mélyen tisztelt tanár ur!...

Az eddig nyugodtan álló Pókláb professor ur ijedtében felkiáltott:

— S még sem pusztult el az a sem... ..

A „mirekellő“-t már csak fogai közt szűrte ki.

— Érte jöttem be; viszem haza. Hanem előbb a bizonyítványát váltanám ki — instálom mélyen tisztelt tanár urat!

— Sajnálom, nagyon sajnálom — felelt a professor ur féldühhel, hanem hát — bizonyítvány... .. bizonyítvány... ..

— Nos? nos?...

— Nincs! volt a lesújtó válasz.

Jetta leányasszony rémülten tudá meg csakhamar, hogy a gyönyörűség már két hó előtt „consilium abeundi“-t kapott; ez pedig annyit jelent „fel is ut, — le is ut.“

Mit volt mit tenni? Az aggszűz összeszamarazta Pókláb tanár urat tetőtől-talpig, összeszamarazta a bagosi nagy kollégiumot s visszavitorlázott Spriczerné asszonyhoz a hideglelés Laczikát babusgatni.

Laczikát még csak most rázta igazán a hideg; a dunnák alól fejét ki sem merete dugni.

Jetta mama rettenetes dühös lehet...

Körülbelöl eltalálta.

Az aggszűz szemei vérben forogtak, mint egy kölykeit vesztett anyatigris; szemöldei rángatóztak; fogait csikorgatta; öklei ütésre voltak összeszorítva.

Nagyot is ütött a bikkfa-asztalra, úgy hogy Spriczerné asszonyság ijedtében felsikoltott.

— No hallott, no látott már ilyet Guba vármegye? ... S ismét nagyot ütött a bikkfa asztalra.

Spriczerné asszony suttomba „Keresztet vetett“ magára, (pedig vastagnyaku kálvinista volt.)

— Szentséges egék, ez mégis hallatlan!...

Spriczerné asszony a „Miatyánk“-ot kezdte morzsolni.

— Te istentelen, roszt kö... ..

Spriczerné asszony 3-szor vetett keresztet. Laczikán hideg veritékek gyöngyöztek.

Jetta leányasszony nem fejezte be egészen az előbi felkiáltást; szemei a szenvedő gyermek dunnáira tapadtak. Az ágyhoz lépett s a takarókat gyöngéden fölemelve, az alterációkkal küzdő „gyönyörűség“ gyöngyöző homlokát megsimogatta.

A mély érzelmű anyai... azaz: rokon sziv abban a momában meglágyult.

— Nem, ő nem lehet hibás! — sóhajtott fel, s szemeibe könyök lopóztak.

A Laczika éles szeme jól látta a könyecskéket s a láb azonnal engedni kezdett.

zár be, mely csak a Königssee felé van nyitva. Erre már valóban mondhatni, hogy itt a világ fele, mert innen csak vissza mehetni. Mi is ezt tettük tehát, s miután a Königssee felső végén igen nagy istállókkal épült primitív korszmában, világ csufjára, tejet nem kaptunk, s csak bajor sörrrel kínáltak, éhen, szomjan, s a tikkasztó melegben majd elolvadva, vissza hajóztunk. Hajózásunk végefelé még egy tündéri látvány élvezete várt reánk. Szél emelkedett, s az eddig tükör sima víz színén, melyen csak a távolban eltűnedező csolnakok hagytak itt-ott egy-egy sávolyt, eleinte csak akkora mozgást idézett elő, hogy a képződött hullámocskákban a verőfényes nap visszatükrözdvén, a tó színét magunk előtt milliárdnyi gyémánttal behintve képzeletünk.

Még meg sem szüntük ezt csodálni, midőn a hullámok kis habokká növekedtek, s akkor meg czernyi halacska bukácsoló játékát látni véltük. Már csak az volt hátra, miben egyszer ugyancsak Raisz barátommal az Adrián együtt gyönyörködünk, hogy hajónkat vízből kiugró delphinekné tanczolják körül.

Partra szállva, szétnéztem és bámultam, hogy ez élelmes nép még eddig nem utánozta a chamounix-ak leleményességét, kik a mauvais pas = roszt lépés nevű szikla veszedelmes átjárójának végén, hol az ember már biztosan lépve, félelem okozta verejtékét letörölve, legelőször is oszlopon álló perzselyt pillant meg, „Szegény özvegyek és árvaló számára.“ Nincs oly pogány, ki ebbe pánzt ne tenne, az indokot meg sem kell mondanom.

[Folyt. köv.]

CHYZER KORNÉL.

Spriczerné asszonya is észrevette a hirtelen változást s egy pillanat alatt az „amen“-nál termett.

— Tanárai nem tudják felfogni, hogy mi „lakik“ benne — tünődött tovább Jetta leányasszony.

Lacziika kidugta az ágyból a féllábát.

— Van más kollégium is a világon... Ne félj galambom! — kiáltott fel. Nyomorult Bagos! Egyetlen valamire való tanára sincs...

Lacziika már ekkor nadrágát húzta.

A zivatarból nyári permeteg lett.

Az európai egyensúly csakhamar helyreállt.

Nem sokára kompareáltak a szabó, a suszter, a fodrász, a korcsmáros, a cukrász...

Lacziika résen állt.

Az egyik kiadta magát: patikáriusnak; (szegény fiu gyakran betegeskedett,) a másik: nyelvmesternek; (Lacziika egy három ujnvi vastagságu francia nyelvtant mutatott fel, — közelebről nézve szakácskönyv volt,) a harmadik kiadta magát: vítanárnak; a negyedik: zenetanárnak; az ötödik, a hatodik ennek, annak. — Mindeniknek lett szolid mestersége, — mindenik kielégített — nagylelkűen.

Utoljára még Joszli is beállított: a „handlé.“ Már épen a száján volt: „Van-e ócska ruha eladó?“ — amidőn Lacziika egyetlen intésére torkán rekedt a szó s tüstént rajzmesternek „avangirozott.“ Még az utolsó rátaért is megkapta a honoráriumot — egy „ötös“ képében. — Persze a pitvarban ezt visszaadta

az „urfi“-nak, ki aztán a „szekserli“ rebachról nem is feledkezett meg.

Végre Spriczerné asszonyra került a sor. Neki már a százötve forintból nem telt. Hanem hát Jetta leányasszony el volt erre készülve. A koszt külön blatra tartozott.

Mikor aztán a művészek mind eltávoztak, mi sem volt könnyebb Jetta mamának, mint belátni, hogy a szegény fiu ilyen tulterheltségnek kellően meg nem felelhetett. Szegény, hogy is birhatott volna meg annyit!

Mindinkább kézzelfogható lett, hogy számár a bagosi nagy kollégium, szamarak az összes tanár urak.

Igy túlterhelni az ifju csemetét!

Jetta leányasszony pakolni kezdett. Lacziikának összes garderobeja két ingből állott. Az egyik rongyos volt, ez már Joszlinak sem kellett; a másikat tegnap vette hitelbe, ára az imént lett kifizetve.

Jetta mama egy kissé megütközött a vékony equipirozáson; de Lacziika csakhamar meggyőzte, hogy az nem is lehet másként. Hiszen sem szabó, sem suszter, sem varrónő nem mutatta magát annyi se, mint egy leasett mákszem. Már, hogy is lehetne az másként!...

Jetta leányasszony mindezt csakhamar belátta. Azután búcsút vettek Spriczerné asszonytól, ki örömeiben hálakönyeket hullatott; búcsút vettek a bagosi nagy kollégiumtól s kocsira ülve, megindultak hazafelé.

Gyuszi, Friczi a „Isten hozzád“ előtt állottak a város végén; kijöttek búcsúpohárra. Jetta mama még

azt sem ellenezte, hogy a gyönyörűség egy „kvaterká“-val váljék meg a két jó barától: a láz által megcsigázott tagjainak semmi esetre sem fog ártani egy kis — erősítő.

Ez is megtörtént. Használt is — valóban.

Lacziika sokkal elevebb lett: a beszédből kifogyhatatlan. Jetta mama csak úgy éledt bölcs okoskodásai hallattára. Az „aranyos gyerek“ úgy körülnyalabolta mézes-mázos szavaival, hogy lehetetlen volt azt össze-vissza nem csókolni. Meg is tette ezt irgalom nélkül.

A gyönyörűség még azt is megreszkizotta, hogy a zsebébe nyult s kihuzta onnan a tavalyi bizonyítványt, melylyel Bagosra ment s oda tartotta a Jetta mama orra elé. „Jó lesz ez még jövőre is.“

Még arról is meggyőzte Jetta mamát, hogy káppott volna ő Pókláb tanár úrtól is bizonyítványt, hanem hát gorombán talált az hozzá szólni s szeme közé vágta a testimoniumot. Innen datálódik a „consilium abeundi.“

Jetta leányasszony mindezt belátva, önkénytelenül felkiáltott:

— Büszke a lelkem, mint boldogult édes apja: nemes Kóka Mihály volt! Jah, hiába, a vér meg nem tagadhatja magát!

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő és kiadótuljados:

BORÚTH ELEMEÉR.

Óra-üzlet megnyitás.

Van szerencsém a nagyérdemű közönséget értesíteni: miszerint Sátoralja-Ujhelyben f. évi augusztus 1-ső napjától a fúteczán 483. szám alatt Schön Leo ur házában

óra-üzletet

nyitottam.

Javitásokat ugy zsebbeli, mint függő (Pendel), valamint mindennemű órákra nézve elvállalok s azokat kellő pontossággal és jutányos áron eszközlöm.

A nagyérdemű közönség becses figyelmébe ajánlva magam, — maradtam

Sátoralja-Ujhely, 1877. aug. 1.

mély tisztelettel

Mirski Theobald,

órász.

Hirdetmény.

A leleszi prépostságnak Kis-Géres községéhez tartozó pusztakeresztúri, mintegy 300 hold szántóföld, ugyanannyi kaszáló és erdőlegőből álló — azdazági épületekkel teljesen ellátott tagosított birtoka, 1878. évi január hó 1-ső napjától egymásután folyó 6 évre bérbe adandó lévén, arról az érdekelt haszonbérbe venni szándékozók azon megjegyzéssel értesítetnek, miszerint a birtok állománya és a haszonbéri feltételek iránt részletes felvilágosítást szerezhetnek Leleszen, a prépostság jószág-igazgatóságánál folyó 1877. év szeptember 1-ső napjáig, és ugyanott ajánlataikat ezen záros határidő alatt megtehetik.

Kelt Leleszen, 1877. évi július 12-én.

A jószág-igazgatóság megbízásából:

Horvát József,

h. ügyvéd.

Házeladás.

A kórház-utczai 377. szám alatti ház, szabad kézből eladó. A venni szándékozók Mezősy Menyhért úrhoz forduljanak.

Hölgyeknek

ajánlható az általános

elismertett és hivatalosan megvizsgált
ártalmatlan valódi

RAVISSANTE.

du dr. Lejosse

à Paris.

Ezen világhírű és felülmulhatlan bőrszépítő szer pillanat alatt a legszebb, legtermészetesb ifju arczsint idézi elő, a bőrt fehériti, frissíti és finomítja, a lég behatásától védelmezi, eltávolít legrosszabb idő alatt szeplőt, májfoltokat, orvórosséget s a bőr minden tisztatlanságait s a rizsport, valamint minden kendőzőszert fölsslegessé tesz.

Nagy eredeti párisi üvegtok frt 2.50.
Kis " " " frt 1.50.

Kapható valódi minőségben
Sátoralja-Ujhelyben: **PINTÉR FERENCZ**
ur gyógyszerárában.

Vidéki megrendeléseket pontosan teljesít
SCHWARZ HENRIK
központi szétküldési raktára
BUDAPEST,
Mária-Valeria utca 9. sz.

Értesítvény.

Van szerencsém tisztelettel jelenteni a nagyérdemű közönségnek, hogy az általam megjavított **házi kenyér** saját kivánságomra orvosilag megvizsgáltván, mind izére, mind minőségére nézve **kitünőnek** találtatott, különösen ajánlom a hosszú (Vekni) kenyeret a vendéglős uraknak.

Kapható csak egyedül üzletemben naponta déli 11 órakor.

Tisztelettel

Bánóczy Kálmán.